

บทที่ 1

ใกล้ปลายปีงานของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์และอาชีววิทยาแห่งชาติ ดูเหมือนจะเบาลง คุณหมอบุษบงกชรู้ดีกว่าตารางการทำงานของตัวเอง ไม่น่าหนัก เธอจึงมีเวลาส่วนตัวหลังเลิกงานมากกว่าช่วงที่ผ่านมา หญิงสาวให้รางวัลกับตัวเองเป็นการมาช้อปปิ้งตามลำพัง ชีวิตการเป็น แพทย์ชั้นสูตรศพบดูเหมือนจะขีดชีวิตส่วนตัวให้กับเธอไปด้วย การทำงาน เกือบสิบปีหลังจากจบแพทย์เป็นช่วงเวลาที่เธออยู่กับงานมากกว่าการมี สังคม เมื่อรู้ตัวอีกทีเพื่อนๆ สมัยมัธยมก็มีครอบครัวกันไปหมดแล้ว ทิ้งให้ เธอกลายเป็นสาวโสดเพียงลำพัง แต่ก็นับว่าโชคดีที่สาวโสดคนนี้มีเงินใน กระเป๋ามากพอที่จะเปลี่ยนมันให้กลายเป็นความสุขส่วนตัวได้แม้จะขาด เพื่อนข้างกาย

สักพักถุงช้อปปิ้งก็เริ่มล้นมือ รองเท้าผ้าใบที่อุตส่าห์เปลี่ยนมาเพื่อให้ สะดวกกับการเดินซื้อของดูเหมือนจะไม่ค่อยช่วยให้การเดินทางมีความสุข อีกต่อไป ยิ่งเมื่อนาฬิกาข้อมือบอกเวลาสองทุ่มห้านาที บุษบงกชก็ตัดสินใจ ว่าควรหาร้านอาหารหนึ่งเพื่อรับประทานอาหารค่ำและพักเท้ากับข้อมือไป พร้อมๆ กัน หญิงสาวเดินตรงไปยังส่วนกลางของห้างสรรพสินค้าซึ่งจัดเป็น

โซนร้านอาหารสไตล์ฝรั่งหลายๆ ร้านกระจุกอยู่ใกล้กัน แต่ละร้านจะมีอาหารจานเดียวกับขนมหวานและเครื่องดื่มครบครัน จึงไม่จำเป็นต้องทานอาหารคาวร้านหนึ่งก่อนจะไปต่อร้านขนมหวานอีกร้านหนึ่งให้ยุ่งยาก หากเธอเลือกไปทานตรงโซนนั้นเธอก็จะสามารถนั่งได้นานและเลือกทานอาหารได้หลากหลายครบเซ็ท

บุษบงกชเลือกร้านอาหารอิตาลีเย็น เธอเคยมาทานที่ร้านนี้สองครั้ง และประทับใจกับการบริการทุกครั้ง เมื่อเธอก้าวเข้าไปในร้านเล็กๆ ซึ่งตกแต่งด้วยไม้โอ๊กและทาสีโทนขาว เขียว และแดงเป็นส่วนใหญ่ พนักงานหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่งก็เดินเข้ามาทักทายแล้วช่วยเธอเลือกที่นั่ง คุณหมอลือเลือกโต๊ะเล็กซึ่งอยู่ติดกับที่วางกระถางต้นไม้ปลอม อีกฝั่งของทิวกระถางเป็นร้านซูชิขนาดเล็กอีกร้านหนึ่ง แต่โชคดีที่ไม่มีใครนั่งอยู่ใกล้โต๊ะของเธอเลย พนักงานนำเมนูอาหารมาวางไว้บนโต๊ะในขณะที่บุษบงกชกำลังจัดเรียงถุงช้อปปิ้งของตัวเองไม่ให้เกะกะขวางทางเดินของพนักงานหรือแขกคนอื่นที่อาจจะเข้ามาใช้บริการ เมื่อจัดวางอย่างเป็นระเบียบแล้วเธอก็หันมาสนใจเมนูอาหาร

พนักงานห้วนล่อมให้เธอสั่งอาหารแบบฟูลคอร์สตามที่ร้านได้จัดไว้บริการ พร้อมกับกำธันตีว่าทุกอย่างจะอร่อยและพิเศษสำหรับหญิงสาวนับตั้งแต่เครื่องดื่มก่อนมื้อหลักไปจนถึงเครื่องดื่มช่วยย่อยหลังอาหารเลยทีเดียว บุษบงกชเริ่มโหมเอียงไปตามคำเชิญชวนของพนักงาน จนในที่สุดเธอก็ตัดสินใจสั่งอาหารแบบฟูลคอร์สซึ่งมีเนื้อปลาเป็นอาหารจานหลัก พนักงานยิ้มรับด้วยรอยยิ้มที่สดใสแล้วเดินกลับไปทางห้องครัวเล็กๆ หลังร้าน บุษบงกชถอนใจยาวเพื่อทิ้งความเมื่อยล้า หากแต่ก็มีความสุขที่ได้ใช้เวลาหลังเลิกงานอย่างเต็มที่ในรอบหลายเดือนที่เธอต้องกรำงานหนัก

เธอกำลังกวาดสายตามองไปทั่วบริเวณร้านค้าและผู้คนที่อยู่รายรอบบรรยากาศช่วงปลายปีก็คึกคักเป็นพิเศษ ผู้คนมักออกมาจับจ่ายซื้อของขวัญ

สำหรับตัวเองและครอบครัว แต่ไม่รู้โชคร้ายหรือโชคดีที่สายตาของเธอนั้นกลับไปสะดุดกับใบหน้าด้านข้างของใครบางคนซึ่งมีทรงผมเข้ากับสันนกรมค่อนข้างคุ้นตา เมื่อเธอลากสายตาลงมายังไหล่กับเสื้อยืดคอคอวีสีดำ เธอก็ยังมั่นใจว่าจำคนไม่ผิด

"ตานั้น..."

ริมฝีปากของเขากำลังยิ้ม และเป็นรอยยิ้มที่บุษบงกชไม่เคยเห็น สัญชาตญาณสั่งให้มองตามสายตาของชายคนนั้นไปยังหญิงสาวซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของเขา เธอช่างอ่อนเยาว์และดูสดใสไร้เรง เธอกำลังส่งรอยยิ้มกว้างให้เขา ดวงตากกลมโตพราวระยับคล้ายความสุขกำลังเอ่อล้นออกมาจากสายตาคู่นั้น หัวใจของบุษบงกชหล่นวูบอย่างไม่มีสาเหตุ มือของเธอเริ่มเย็นเมื่อเครื่องดื่มถูกนำมาเสิร์ฟเธอก็เพิ่งรู้ว่าตัวตนเองนั้นกำลังกลืนหายใจ คุณหมอมองหน้าขอใจพนักงานแล้วหันกลับไปมองภาพนั้นอีกครั้ง

หัตถุทธอยู่ในชุดลำลองซึ่งบุษบงกชเคยเห็น เขาชอบใส่เสื้อยืดคอคอวีสีดำกับกางเกงยีนสีเข้ม วันนี้เขาสวมรองเท้าผ้าใบสีขาว น้อยครั้งมากที่นายตำรวจหนุ่มใหญ่จะใส่ชุดเครื่องแบบ และครั้งสุดท้ายที่เธอเคยเห็นเขาในชุดเครื่องแบบเต็มยศนั้นก็เป็นวันที่เธอกับเขาเปิดศึกปะทะฝีปากกันในห้องประชุมใหญ่เมื่อประมาณสองปีที่ผ่านมา

ร้านที่พวกเขาที่นั่งนั้นอยู่ฝั่งตรงข้ามกับร้านอาหารของเธอ มันเป็นร้านที่ขายไอศกรีมโฮมเมดซึ่งเหมาะสำหรับหนุ่มสาวมานั่งรับประทานพร้อมทั้งส่งสายตาหวานเชื่อมให้กันไปด้วย แม้ว่าหัตถุทธจะดูเหมือนเป็นผู้ใหญ่เกินกว่าที่จะทำอย่างนั้น แต่เขาก็กำลังทำ... เขากำลังนั่งยิ้ม หัวเราะเบาๆ และส่งสายตาดูอ่อนให้กับเธอคนนั้น บุษบงกชรู้สึกร้อนรุ่มในอกทั้งที่ภาพนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับเธอเลยไม่ว่าจะทางใด คุณหมอพยายามชักสายตาลกลับมาสนใจบรรดาข่าวของในถุงช้อปปิ้งของตัวเอง แต่มันก็เป็นแค่ชั่วคราวไม่กี่นาที ต่อมาเธอก็หันกลับไปเงยมองหัตถุทธอีก คล้ายกับเขามีแรงดึงดูดให้เธอต้อง

สนใจ

ห้สยุทพิงแผ่หลังลงกับโซฟาด้วยท่าที่สบายๆ ขาเหยียดออกเล็กน้อย เขาทำข้อศอกข้างหนึ่งไว้ที่พนักวางแขนของโซฟาแล้วใช้นิ้วมือลูบคางของตัวเองในยามที่กำลังใช้สมาธิฟังคนที่นั่งตรงข้ามเล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ ปากน้อยๆ ของหญิงสาวขยับไม่หยุด บุษบงกชจินตนาการไปเองว่าเรื่องที่เธอเล่าให้เขาฟังนั้นต้องเป็นเรื่องที่น่าสนใจจนคนฟังเคลิบเคลิ้ม ไม่เห็นเหมือนตอนที่เขาทำงานกับเธอเลยสักนิด... ทั้งต่อล้อต่อเถียง ประชดประชัน แถมบางครั้งยังทำท่ายกอีกด้วย แล้วรอยยิ้มแบบนั้นมันหมายความว่ายังไง

"Antipasto* มาแล้วค่ะ"

"อ๊ะ ค่ะ"

บุษบงกชสะดุ้งนิดๆ เมื่อถูกพนักงานเสิร์ฟขัดจังหวะการแอบมองคนทั้งคู่นั่งทานไอศกรีม เมื่อสิบนาทีก่อนเธอยังตื่นเตนกับเมนูอาหารที่พนักงานแนะนำอยู่เลย แต่ตอนนี้มะกอกดอง เนยแข็ง กับไส้กรอกเค็มซาลามีในงานเล็กๆ ซึ่งเคยเป็นอาหารเรียกน้ำย่อยที่เธอโปรดปรานมากแท้ๆ กลับไม่ทำให้เธอรู้สึกอยากอาหารแม้แต่น้อย

สายตาของคุณหมอไม่สามารถละจากโต๊ะของห้สยุทได้นานเกินสามนาทีแม้เธอจะพยายามมากแค่ไหนก็ตาม ในทรวงอกรับรู้ถึงความร้อนกรุ่น เธอให้คำตอบกับตัวเองว่านั่นเป็นความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าอย่างอื่น ขณะนี้นายตำรวจวัยกลางคนกำลังเรียกให้พนักงานเก็บเงิน เขาคงกำลังจะเสิร์ฟธุระกับสาวน้อยคนนั้นแล้ว บุษบงกชใช้ส้อมจิ้มมะกอกดองขึ้นมาและจับตาดูความเคลื่อนไหวของคนทั้งสองด้วยใจที่จดจ่อ

เขาเป็นคนจ่ายเงิน นั้นไม่แปลกเพราะเป็นหน้าที่ของสุภาพบุรุษแล้ว ในจังหวะที่พนักงานเก็บเงินค่าไอศกรีมไปแล้วนั้น ห้สยุทก็ควักเงินจากกระเป๋าเงินของเขาออกอีกปีกหนึ่ง บุษบงกชไม่รู้ว่ามันเป็นจำนวนเท่าไร

* Antipasto คือ Appetizer หรืออาหารเรียกน้ำย่อย ซึ่งสามารถเลือกรับประทานได้ทั้งแบบร้อนและเย็น

แต่ก็คงจะมากพอสมควร จากนั้นเขาก็ยื่นเงินก้อนนั้นให้หญิงสาวตรงหน้า เธอชะงักนิดหนึ่งคล้ายกับไม่ยอมรับไว้ แต่หัตถ์เธอเป็นฝ่ายพยักหน้ายืนยัน จนในที่สุดเธอก็ยื่นมือน้อยๆ ออกมารับเงินก้อนนั้นไป

ล้อมในมือหล่นลงไปบนจานอาหาร บุชบงกชสะดุ้ง พนักงานรีบเดินเข้ามาหาเพื่อสอบถามความไม่สะดวกสบายที่อาจจะเกิดขึ้นกับลูกค้า แต่บุชบงกชก็ปฏิเสธทันที

"มะ...ไม่เป็นไรค่ะ"

พนักงานพยักหน้ารับแล้วกลับไปยืนประจำที่เดิม เมื่อบุชบงกชหันไปมองคนทั้งคู่อีกครั้งก็เห็นหัตถ์กำลังเลื่อนเก้าอี้ให้หญิงสาวลุกขึ้น เพียงเห็นเต็มตาตอนนี้เองว่าเธอไม่ใช่สาวน้อยอย่างที่เคยคิด แต่เป็นสาวเต็มตัวในชุดเอี๊ยมกระโปรงยีนสีฟ้า กับเสื้อเชิ้ตสีขาวเนื้อเบาข้างใน เมื่อยืนขึ้นความสูงของเธอก็อาจน้อยกว่าหัตถ์ประมาณสิบเซนติเมตร บุชบงกชกลืนหายใจเมื่อจินตนาการต่อไปว่าเขาจะเดินออกไปพร้อมกับวางมือไว้ที่เอวของเธอหรือไม่...

โชคดีที่พวกเขาต่างคนต่างเดิน คนแอบมองได้แต่ถอนใจเบาๆ แม้ในอกยังไม่คลายความกังวลตึ๊ง

"ออยากให้อภัยคุยกับทางบ้านโน้นบ้างนะ"

หญิงสาวทำจมูกยื่นก่อนหันกลับมามองหน้าเขา "คุณออกก็รู้ว่าหนูไม่ชอบ..."

หัตถ์ลอบถอนใจก่อนจะดึงประตูกระจกซึ่งกั้นระหว่างพื้นที่ของห้างกับลานจอดรถให้เปิดออก เขาพายมือให้กันตพรเดินออกไปก่อน

"อาวู้ แต่การบอกให้พวกเขาู้บ้างก็จะช่วยลดความคลั่งคลั่งสงสัยไปได้"

หญิงสาวยกไหล่แล้วหยุดยืนหน้ารถของหัตถ์ เธอดูไม่กระตือรือร้น

กับสิ่งที่ห้สยทุทอยากให้ทำมากนัก

"การบอกเรื่องต่างๆ ก็ยิ่งจะเพิ่มความอยากรู้อยากเห็นซะมากกว่า หนูเบื่อความหวังดีจอมปลอมของพวกเขาเต็มทน นี่ถ้าพ่อกับแม่ยังอยู่..."

เมื่อพูดถึงตอนนี้เธอก็เริ่มก้มหน้าเพื่อซ่อนหยาดน้ำตาที่กำลังจะรินขึ้น มาอีกครั้ง ห้สยทุทจึงจำเป็นต้องละความพยายามที่จะพูดถึงเรื่องนี้อีก เขายื่นมือใหญ่ไปวางไว้บนศีรษะของเธอ

"เออละ ตอนนี้อาจจะไม่บังคับก็แล้วกัน งั้นรอเทศกาลสำคัญๆ แล้วค่อยส่งไปสการ์ตไปให้พวกเขาสักใบ พร้อมกับเล่าเรื่องของก้อยให้เขารู้ดีไหม อย่างน้อยเรื่องจบการศึกษาก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีนะ"

กันตพรเงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขา น้ำตาเธอไม่ได้ไหล แค่แววตาหม่นลงเท่านั้น แต่เมื่อฟังข้อเสนอมใหม่ของห้สยทุทเธอก็เริ่มยิ้มออก

"ก็ได้ละ วันปีใหม่หนูจะทำอย่างที่คุณอาบอก"

ห้สยทุทตึงมือออกแล้วพยักหน้า ยิ้มให้ "งั้นก็ขึ้นรถได้แล้ว อาจะไปส่งที่บ้าน"

"ค่ะ"

เมื่อได้ข้อสรุปที่ไม่หักหาญน้ำใจของตัวเองเกินไปนัก หญิงสาวก็ตอบแทนชายร่างสูงตรงหน้าด้วยรอยยิ้มที่สดใสซึ่งชายหนุ่มคนใดที่ได้เห็นจะต้องอิจฉาห้สยทุทแน่ๆ เขาพยักหน้าอีกครั้งเพื่อให้เธอลุกขึ้นไปนั่งในรถของเขา

อาหารอิตาเลียนแบบฟูลคอร์สจบลงด้วยความรู้สึกที่บุษบงกชแทบจะจํารสชาติอะไรไม่ได้เลย เธอจ่ายเงิน เดินถือถุงช้อปปิ้งออกจากห้างไปขึ้นรถแล้วขับรถจนถึงคอนโดมิเนียมโดยมีหน้าตาที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของห้สยทุทกับหญิงสาวคนนั้นอยู่ในความทรงจำตลอดเวลา มันเป็นความรู้สึกที่ติดอยู่ในใจและอยากรู้ความจริงมากกว่าอย่างอื่น เธอบอกตัวเองเช่นนั้น

เมื่อเข้ามาในห้องเธอก็โยนบรรดาข้าวของลงบนโซฟาแล้วก็นั่งตาม

ลงไป อีวีหนึ่งสนิทอยู่บนพรม แบตเตอรี่ของมันคงหมดก่อนที่เธอจะกลับมา
ถึงบ้าน บุษบงกชนั่งกอดอก

"ฉันเจอายนั่นที่ห้างด้วย"

"ไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับมา"

"เขามากับผู้หญิงคนหนึ่ง ทำทางจะอายุห่างกันหลายปี เขายิ้ม หัวเราะ
ดูมีความสุขมากเลย...ผู้หญิงคนนั้นก็เหมือนกัน"

สายตาของคุณหมोज้องมองไปยังเจ้าอีวีที่หนึ่งอยู่บนพรม

"อาจจะเป็นญาตินะ" เธอชะงักไปนิด "หรืออาจจะไม่ใช่..."

ความคิดในหัววิ่งวนไปมา ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดบ้าง และบาง
ส่วนก็ถูกกลืนลงไปในลำคอ

"เธอดูสติโสมากเลย ทั้งดูสาวดูสวย คุยเก่ง ใครอยู่ด้วยก็คงมีความสุข"

เมื่อเริ่มรู้สึกว่ตัวเองพูดมากเกินไปแล้ว บุษบงกชก็หยุดโดยการกัด
ริมฝีปากของตัวเองเบาๆ เธอพรวดพราดลุกขึ้นยืน

"ช่างมัน ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับเราซักหน่อย มาดูกันดีกว่าว่าฉันได้อะไร
มาบ้าง"

คุณหมอเริ่มเปิดดูกระดาษแล้วดึงเสื้อผ้าออกมาทาบลำตัวที่ละชิ้น
เธอหมุนตัวไปรอบๆ คล้ายกับกำลังอวดเจ้าเครื่องดูฝุ่นตรงหน้าไปด้วย

วันทำงานในสำนักงานที่แสนเจียบสงบของหน่วยเจรจาต่อรองในกรณี
เกิดเหตุอาชญากรรม (Negotiation in Crime Unit) เป็นวันที่ดูดีกับ
อาสาที่จะเขียนรายงานการปฏิบัติงานของตำรวจ รวมถึงสำนวนการสืบสวน
สอบสวนในคดีที่ได้รับมอบหมาย ส่วนปารุสก์นั้นมักจะจัดเก็บข่าวสารสำคัญ
ที่เห็นว่ามิใช่ประโยชน์ต่อการทำงานของหน่วยมาใส่แฟ้มของเขาไว้ เพื่อที่จะ
เรียกข้อมูลเหล่านั้นขึ้นมาใช้งาน หรือในบางครั้งเจ้าหน้าที่ในทีมก็สามารถขอ
ไปอ่านได้ด้วย

เกือบจะเที่ยงตรงในอีกไม่กี่นาที อาสตาซยับตัวเป็นคนแรก เขาหันมองทุกคนในห้อง เห็นไม่มีใครทำท่าจะลุกจากเก้าอี้ก็สงสัยว่าทำไมไม่มีใครหิวเหมือนตน

"เฮ้ย ไม่กินข้าวกันหรือ"

ปารุสก์หันมามองเขาเป็นคนแรก หน้าจอคอมพิวเตอร์ยังคงค้างอยู่ที่ตัวอักษรภาษาอังกฤษเรียงกันเป็นดับ

"เที่ยงแล้วหรือพี่"

"ไม่ถึงห้านาทีนี่แหละ น่าแปลกที่นายไม่หิวไอ้รุสก์"

"เออ หิว" ชายร่างกลมลูบท้องตัวเองไปมา "เพิ่งหิวตอนพี่บอกเวลานี้แหละ"

"กินอะไรกันดี"

"ถ้ามพี่วุฒิดิ"

วุฒิดิภาคได้ยื่นชื่อของตัวเองก็เงยหน้าขึ้นมาจากแฟ้มเอกสาร "ข้าวมันไก่"

"โห..."

ทั้งสองหนุ่มที่ได้ยินคำตอบต่างร้องครางขึ้นมาพร้อมกัน เพราะวุฒิดิภาคแทบจะกินเป็นอย่างดีเดียว และสามารถกินได้ทุกมื้อ ไม่ว่าจะกินข้าวมันไก่จากร้านไหนก็ตาม

"เปลี่ยนมั่งเถอะพี่ ผมเบื่้ออออ..." ปารุสก์ลากเสียงยาว

วุฒิดิภาคยังไม่ได้ให้ทางเลือกใหม่ เขาก็มลงอ่านจดหมายที่ถูส่งมาจากส่วนกลาง ซึ่งความจริงเป็นจดหมายถึงห้สยุทธที่ผู้ช่วยอย่างเขามิหน้าทีกลับรอกก่อนจะส่งต่อให้หัวหน้าดู

"หัวหน้าต้องเข้าประชุมพรุ่งนี้เช้า"

"เรื่องอะไรพี่ อย่าบอกนะว่าจะยุบ NIC"

ความกังวลใจของปารุสก์ไม่พ้นเรื่องนี้ เพราะเขาเป็นเจ้าหน้าที่ของ NIC คนเดียวที่เป็นพลเรือน ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นข้าราชการตำรวจ

"บ้า... ยूपได้ไง พวกเราออกจะเจ๋ง" อาสตาเดินไปหาวุฒิปากที่โต๊ะทำงาน "เรื่องอะไร"

"รับนโยบายจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนใหม่"

"งานพิธีการ เครื่องแบบเต็มยศ และการทักทายกันด้วยหน้ากาก"

อาสตาสรุป

คราวนี้ความกังวลใจของปารุสก็พุ่งขึ้นถึงขีดสุด เขายอมผลจากเก้าอี้ของตนเพื่อมาสมทบกับเพื่อนร่วมงานทั้งสองด้วยใบหน้าชาวซีต

"เขาอาจจะไม่ต้องการ NIC แล้ว"

"อย่าเพิ่งกังวลนำ นายคิดเหอว่าหัวหน้าของเราจะยอมง่าย ๆ อีกอย่างงานของนายก็สำคัญมากนะ ข้อมูลต่างๆ ที่นายเก็บไว้ทั้งเรื่องคดี ทั้งอัตลักษณ์วิธีการของคนร้าย มันสำคัญต่อการทำงานเชิงรุกของตำรวจมาก" อาสตาให้กำลังใจน้องนุชสุดท้องของทีม

"แต่ข้อมูลพวกนั้นมันเป็นสมบัติของสำนักงานตำรวจแห่งชาตินะพี่ ผมแค่มีหน้าที่เก็บ..."

อาสตายิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ "ใส่พาสเวิร์ดไว้สักสิบชั้นลึวะ ดูซิว่าใครจะเอาข้อมูลพวกนี้ออกไปใช้ได้ถ้าไม่ใช่ นาย"

วุฒิปากพลอยหัวเราะขำกับความคิดของอาสตาไปด้วย แต่ใบหน้าของปารุสก็ยังไม่สดใสขึ้น เขาจึงต้องออกโรงปลอบ

"อย่าเพิ่งตีโพยตีพายไปนำรุสก็ไว้ใจหัวหน้าเถอะ ดูจากหัวข้อการประชุมที่เราจะบรูมา ฉันว่ามันเกี่ยวกับการพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานมากกว่าการลดงานนะ เขาเรียกหมดเลย ทั้งส่วนของสารวัตรโอบ ทั้งส่วนแพทย์ชันสูตรศพคดี"

"ถ้าตีงหมอมาคูด้วยก็ต้องเกี่ยวกับ NIC ลี" อาสตาให้ความเห็น

"ก็คงงั้น อาจจะมีงานใหม่ๆ เพิ่มให้เรากี่ได้"

ปารุสก็เริ่มยิ้มออกมาได้ "ผมชอบทำงาน"

"เออ ฉันรู้ แล้วนายยังชอบกินด้วย งั้นเที่ยงนี้จะกินอะไรเดี๋ยวเลี้ยง
ปลอบขวัญเอง" อาสตาลุกขึ้นมาโอบไหล่ของปารุสก์ซึ่งอยู่สูงในระดับได้รักแร้
ของนายตำรวจพอดี

"ให้ผมเลือกเหอ" ไบหน้ากลมนั่นยิ้มกว้าง ดวงตาสว่างสดใส

"เออสิ แต่ห้ามแพงมาก ตอนนี้นั่งอยู่"

"KFC!"

"โธ่เอ๊ย แล้วมันต่างจากข้าวมันไก่ของพิวฒิตรงไหนเนี่ย ก็ไก่เหมือน
กัน"

"แต่อันนี้มันไก่มีซี่ห้อนะพี่ ผมขอถึงใหญ่เลยนะ"

"เออๆๆ งั้นไปกัน ไปพิวฒิ"

"ขอเอาเอกสารไปวางบนโต๊ะหัวหน้าก่อน เดี๋ยวตอนบ่ายคงได้กลับมา
อ่าน"

"ประชุมทั้งเช้าเลยนะวันนี้"

"อืม ป่านนี้ทะเลาะกับसार्वत्रโอบอยู่มั้ง"

อาสตาพยักหน้าอย่างเข้าใจ ปารุสก์ขอตัวไปปิดเครื่องคอมพิวเตอร์
ของตนเช่นกัน อาสตามองตามแผ่นหลังอวบกว้างนั้นด้วยแววตาเอ็นดู

ช่วงบ่ายในห้องเรียนรวมของคณะบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยเอกชน
แห่งหนึ่งย่านชานเมือง เสียงคุยกันแจ่มแจ้งของนักศึกษาเข้าร่วมร้อยคนทำให้
บรรยากาศค่อนข้างสับสนวุ่นวาย ทั้งนี้เนื่องจากอาจารย์ประจำวิชาเพิ่งติดต่อ
เจ้าหน้าที่ของคณะให้มาแจ้งแก่นักศึกษาว่าจะเข้าสอนช้ากว่าปกติประมาณ
สิบห้า นาที และขอให้นักศึกษาได้คุยงานกลุ่มกันไปพลางๆ ก่อน แต่ดูเหมือน
ทุกคนจะไม่ได้สนใจงานกลุ่มกันนัก

นักศึกษาปีหนึ่งที่เพิ่งสร้างความคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่มาได้เทอมเดียว
ต่างก็จับกลุ่มกันตามลักษณะนิสัยหรือไลฟ์สไตล์ที่คล้ายกัน คนที่ชอบเรื่อง

ความสวยความงามก็มักจะอยู่ในกลุ่มที่ชอบแต่งตัว แต่งหน้าสวย และใช้ข้าวของราคาแพง ส่วนพวกที่ยังติดนิสัยทโมนจากชั้นมัธยมปลายอยู่ก็จะมีลักษณะที่แตกต่างจากนักศึกษากลุ่มแรกอย่างสิ้นเชิง นักศึกษาพวกนี้มักจะจับกลุ่มกันได้ทั้งเพศชายและหญิง และมักมีเรื่องให้สนุกสนานเฮฮากันอยู่เสมอ

"เสียงดังจิ้งพวกนี้นั่นนะ"

กลุ่มสาวสวยประจำรุ่นหันไปมองค้อนให้ทางกลุ่มที่ส่งเสียงเอะอะมะเทิ่งหลังห้อง แล้วหันมารวมหัวกันซุบซิบเหมือนเดิม

"ปีหน้าน่าจะสบายหูกว่านี้ถ้าได้แยกกันเข้าสาขาแล้ว"

"จริง ฉันล่ะเบื่อพวกไม่มีรสนิยม นี่ไม่ได้เสียงดังแค่ในห้องเรียนรวมนะ อยู่ที่โรงอาหารก็โง่งมงายอย่างกับที่บ้านเป็นทุ่งนา ต้องตะโกนคุยกันถึงจะได้ยินนั่นแหละ"

สาวสวยทั้งห้าหัวเราะกันคิกคัก เพราะคนที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นสรุปภาพลักษณ์ของคนอื่นได้อย่างเจ็บแสบ

"แล้วคริสต์มาสอีฟพวกแกจะไปฉลองที่ไหน"

"ที่เดิม...ฉันต้องไปสโมสรรกับพ่อแม่"

"ฉันจะไปฮอว์กกับพี่มาร์ก" คนพูดทำเสียงอ่อนเสียงหวาน

"หา! แล้วแม่แกให้ไปหรือ!"

หญิงสาวผมสั้นขอย ริมฝีปากทาลิปสติกสีน้ำตาลไหม้สดใส "สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้วแก แม่ฉันไม่ว่าอะไรหรอก จะดีใจซะมากกว่า"

อีกสี่คนมองหน้ากันเล็กเล็ก ก่อนอิสริยาภรณ์จะเป็นคนทำลายความเงิบขึ้นมาก่อน

"อย่าบอกนะว่าเรื่องนั้นจะเป็นความจริง ไอ้สา"

สาเลียนิ่งคงทำหน้าที่ไม่มีหระกับชีวิต "อย่างน้อยคนนี้นั้นก็ชอบ ไม่ได้ถูกใครบังคับ"

"แล้วแม่แกโอเคเปล่า"

"เรื่องอะไรละ ถ้าเรื่องฉัน แม่ก็โอเค แต่เรื่องบริษัท...ฉันไม่รู้รายละเอียดอะไรมาก รู้แค่ว่ามันไม่เหมือนเดิม"

"จะถึงกับล้มละลายไหมวะ"

คราวนี้สาลีนี้หันมาสบตากับเพื่อนที่ละคนก่อนจะให้คำตอบ "ฉันไม่ยอมล้มง่าย ๆ หรือ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นฉันจะหนีไปเมืองนอก"

ดูเหมือนหญิงสาววัยไม่ถึงยี่สิบปี จะมองโลกง่ายตายไปเสียหมด อิสริยาภรณ์ลอบเบะปากนิดๆ อยู่หลังกระเป๋าหนังยี่ห้อหรูซึ่งวางไว้บนโต๊ะเล็กเซอร์

"ฉันไปเข้าห้องน้ำก่อนดีกว่า"

"ไปด้วยสิ ยายโยเกิร์ต"

อิสริยาภรณ์พยักหน้าให้อรชумаซึ่งลุกตามเธอมาติดๆ เมื่อคนทั้งคู่มาถึงห้องน้ำหญิงอิสริยาภรณ์ก็เปิดฉากวิจารณ์เพื่อนร่วมกลุ่มอย่างสนุกปากเหมือนเคย

"นี่สามันจนตรอกถึงกับจะต้องขายตัวแล้วหรือ"

"บ้า...ไอ้สาก็บอกอยู่ว่ามันเต็มใจ คนไปเที่ยวกันไม่ใช่จะไปทำเรื่องแบบนั้นซักหน่อย"

หญิงสาวผมยาวสีโคล่าซึ่งตัดเป็นลอนสยายเต็มหลังกำลังโพสท่าหน้ากระจกเพื่อถ่ายเซลฟี่ลงอินสตาแกรม เธอเบะปากทันทีเมื่อถ่ายภาพเสร็จแล้ว

"แกอย่าใส่ชื่อหน่อยเลยออร์ ครอบครัวของพี่มาร์กนะเป็นนักการทูตกันทั้งตระกูล ไอ้สาหวังไกลกว่าการได้ไปซื้อบั้งที่ฮ่องกงในช่วงวันหยุดเทศกาลแน่นอน"

อรชุมากอดอก เอนหลังพิงเคาน์เตอร์หินอ่อนหน้ากระจกแล้วมองเพื่อนอย่างพิลึก "แกคิดว่าแม่ของไอ้สาเห็นด้วยที่จะให้มันคบกับพี่มาร์กหรือ"

ลิปสติกถูกเติมลงบนเรียวปาก อิสริยาภรณ์ยิ้มเจ้าเล่ห์ "ซึ่งเรียกง่าย ๆ

ว่าจับ"

อรชุนมายกมือขึ้นปิดปาก

"แกล้งคิดดูสิ เมื่อตอนต้นปีมันเคยเล่าให้พวกเราฟังว่าแค่ไปเที่ยวกลางคืนแม่มันยังไม่ยอมให้ผู้ชายไปรับที่บ้านเลย แล้วตอนนี้คืออะไรจ๊ะ... ไปเที่ยวฮ่องกง ซิ"

"เขาอาจจะไปกันหลายคน"

อิสริยาภรณ์ยกไหล่ "ใครสน มันอยู่ที่ว่าตอนกลางคืนสาลินีนอนห้องเดียวกับใครต่างหาก แต่ฉันบอกเลยนะว่าแผนนี้นะจับลูกชายนักการทูตไม่สำเร็จหรอก มันตื่นไป แกคิดว่าแม่ของพี่มาร์กจะรับได้หรือกับผู้หญิงที่มาทอดกายให้ลูกชายเขาถึงที่ แถมถ้าซูดลึๆ ก็จะไม่เจอหน้ากันใหญ่ของตระกูล วงการนี้มันแคบ ใครทำอะไรไว้ก็รู้กันหมด"

"เออ ฉันเชื่อแก เพราะวงการนี้มันวงการของแกกับครอบครัว โชคดีฉันเป็นแค่ลูกสาวของบริษัททัวร์ที่ไม่ต้องรอให้ใครมาขุดคุ้ย"

"แต่แกก็รวยจริง ฉันถึงคบไป"

สองสาวหัวเราะเสียงแหลม เงินพาคนทั้งคู่มาเจอกัน และอิสริยาภรณ์ก็เป็นคนสอนให้อรชุนมาเข้าสังคมเดียวกันกับเธอ คนทั้งคู่ใช้กระเป๋าเหมือนกัน กินอาหารร้านเดียวกัน ซือบปิ้งในวันหยุดด้วยกัน และชอบผู้ชายสไตล์เดียวกัน

"เออ นี่... คริสต์มาสนี้ฉันไปสโมสรรกับแกด้วยได้ไหม" อรชุนถาม
อิสริยาภรณ์แกล้งจับเสื้อนักศึกษาตัวจิ๋วให้เข้าที่ คล้ายกับถ่วงเวลาเพื่อหาคำตอบดีๆ มาให้เพื่อนสาว "เอ่อ..."

"ว่าไงล่ะ ฉันอยากลองไปสโมสรรกับแกสักครั้ง นะๆ ให้ฉันไปด้วยเถอะนะ"

"ฉันยังไม่แน่ใจนะว่าเขาจะให้คนนอกเข้าไปรีเปล่า เอาอย่างนี้ ฉันจะลองไปตามพ่อกับแม่ดูก่อน ถ้าท่านพอจะหาทางพาแกเข้าไปด้วยได้แล้วฉันจะบอก โอเคไหม"

"แลกกับรองเท้าจิมมี ชู"

อิสริยาภรณ์หันขวับไปจ้องหน้าเพื่อน เธอมีจุดอ่อนที่ตรงนี้... ของสวยงามที่ได้มาง่ายโดยไม่ต้องลงแรงหามาให้เหนื่อยยากยอมดีทั้งนั้น และอรชุนาเองก็รู้ว่าหากต้องการจะได้สิ่งใดจากอิสริยาภรณ์ก็ต้องหาของที่เธอต้องการมาแลกเปลี่ยน

"จิมมี ชู?"

"แกอยากได้อยู่ไม่ใช่เหรอ ถ้าแกพาฉันเข้าสโมสรได้ ฉันจะซื้อให้แกคู่หนึ่ง"

"นี่แกเห็นฉันเป็นคนยังไง แครองเท้าฉันซื้อเองได้น่า"

"ไม่เอา...ก็ตามใจ"

อรชุนาทำท่าทำเมินแล้วเดินเข้าห้องน้ำที่ว่างอยู่ ทันทีที่ประตูปิดลงก็มีประตูอีกบานถูกผลักออก มันเป็นห้องริมสุดที่อิสริยาภรณ์ก็ไม่ได้สังเกตเห็นว่ามีคนอื่นใช้ห้องน้ำอยู่ก่อน

นักศึกษาสาวรูปร่างอวบ ผิวขาวอมชมพู ผอมยาวตรงและหนาถูกรวบไว้เป็นหางม้าแบบง่ายๆ กำลังเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยท่าทีกล้าๆ กลัวๆ เธอสวมแว่นตากกรอบทองและดูตึ๋ยกว่าอิสริยาภรณ์เล็กน้อย หญิงสาวสบตา กับคนที่ยืนอยู่หน้ากระจกแวบหนึ่งก่อนจะหลบสายตาแล้วล้างมือในอ่างกระป๋องพลิตทำให้สะโพกของเธอดูหนา น่องที่โผล่พ้นชายกระโปรงออกมาก็แน่น เธอสวมรองเท้าผ้าใบแบบหุ้มข้อ นั้นยิ่งทำให้ร่างของเธอดูราวกับถูกบีบรัดให้เป็นก้อนกลม เสื้อที่ตัวใหญ่โคร่งช่วยปิดบังเนื้อหนังไม่ให้ใครต้องมาเพ่งพินิจรูปลักษณ์ของเธอมากนัก

"ไม่ได้ยินใช่ไหม"

คนถูกทักสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันมาหาคนถาม "เธอพูดกับฉันเหรอ"

"ใช่สิ เอ๊ะ เธอเรียนคณะเดียวกับฉันนี่"

"ชะ...ใช่ แต่คนละห้อง"

"ช่างเถอะ" อิสริยาภรณ์โบกมือคล้ายกับบัตรราคาญ "ฉันถามว่าเมื่อกี้ เธอได้ยืมที่ฉันพูดกับเพื่อนรีเปล่า"

"อะไร เธอพูดอะไรเธอ ฉันไม่ได้ยืม"

คนถูกถามทำหน้าเหลวหลา สะบัดหน้าจนปลายหางม้าบัดแผ่นหลังของตนเองไปมา

"ไม่ได้ยืมก็ดี"

อรชумаเปิดประตูห้องน้ำออกมาพอดีและกำลังทำหน้างวงวย สงสัยว่าเพื่อนรักกำลังคุยอยู่กับใครซึ่งเป็นคนที่เธอไม่รู้จักมาก่อน

"อะไรเธอโยเกิร์ต"

"ไม่มีอะไร"

"ถ้าไม่มีอะไรแล้วฉันไปก่อนนะ อาจารย์อาจจะเข้าห้องแล้วก็ได้"

บุญฑริกพูดเร็ว ๆ แล้วรีบเดินผ่านหญิงสาวทั้งสองออกจากห้องน้ำไป แต่ความสงสัยของอรชুমายังคงอยู่

"อะไรวะแก"

"มันแอบอยู่ในห้องน้ำ ไม่รู้ได้ยืมที่เราพูดรีเปล่า"

"เฮ้ย จริงดิ"

"เออ"

"หน้าคู้ญ นะ"

"เรียนคณะเดียวกับเรา เคยเห็นบ่อยในโรงอาหาร จะมีเพื่อนกลุ่มเดียวกันที่ชอบแต่งตัวเหมือนพวกบ้านนอกเข้ากรุงไง"

อรชумаพยายามนึกก่อนจะร้องออกมา "อ้อ นึกออกแล้ว เคยโดนรุ่นพี่ให้ออกมาเต้นหน้าสแตนดี้เชียร์ตอนงานรับน้องไซ้ใหม่ ที่เราเคยบอกว่านางผิวเหมือนลูกหมูนะ"

"มั้ง ฉันจำรายละเอียดไม่ได้เท่าแกหรอก"

"แล้วแกกังวลอะไรเนี่ย"

"ไม่รู้มันจะได้ยินเรื่องที่เรานินทาไอ้สารีเปล่านะสิ"

"ได้ยินแล้วไงละ แกคิดว่ามันจะกล้าไปฟ้องไอ้สาหรือ แค่เดินเฉียดกลุ่มเรามันยังไม่กล้าเลยมั้ง หรือถ้าจะเอาเราไปนินทาเข้ากับกลุ่มเพื่อนตัวเอง แล้วคิดว่าจะทำอะไรเราได้หรือ ใครจะไปเชื่อ ถ้ามีใครมาถามก็แค่ด่ากลับ คิดมานาน...ไปเข้าห้องเรียนเถอะ เผื่อพวกนั้นจะเม้าท์อะไรกันต่อ"

ความกังวลของอิสริยาภรณ์อยู่กับเธอแค่ชั่วครู่ ไม่นานมันก็จางหายไปโดยมีร่องเท้าจิมมี ชูเข้ามาแทนที่

อีกห้านาทีจะสองทุ่ม รถเก๋งคันหรูขับผ่านประตูใหญ่ซึ่งมียามรักษาการณ์เปิดให้ คนขับพารถเข้ามาจอดหน้าตัวบ้านซึ่งทำด้วยหินอ่อนเกือบทั้งหลัง เด็กหนุ่มในชุดนักเรียนที่ไม่ได้แต่งกายอย่างเรียบร้อยนั่งก้าวลงจากที่นั่งคนขับเพื่อมาเปิดประตูให้สาลินี หญิงสาวขอบคูนด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน แล้วก้าวลงจากรถ

"แน่ใจนะคะว่าพี่มาร์กจะไม่เข้าไปในบ้านก่อน"

"ครับ วันนี้อ่าเพิ่งเลยดีกว่า พี่เหนื่อย ผากสวัสดิ์คุณพ่อคุณแม่ด้วย ก็แล้วกัน"

"คะ ขับรถดีๆ นะคะ แล้วค่อยโทรคุยกัน"

เด็กหนุ่มผิวขาวหน้าตาดีพยักหน้ายิ้มให้แล้วกลับขึ้นรถไป สาลินียื่นมองจนรถของเขาหายลับไปจากสายตาแล้วเธอก็เดินเข้าไปในตัวบ้านซึ่งขณะนี้แม้แต่ความเงียบ เด็กสาวรับใช้เดินเข้ามาหาเพื่อมารับรองเท้า กระเป๋า และสัมภาระในมือของเธอไปเก็บ สาลินีจึงมีโอกาสถาม

"คุณพ่อคุณแม่ไม่อยู่หรือ"

"ไม่อยู่คะ ออกไปทำธุระข้างนอก ท่านสั่งไว้ว่าให้คุณหนูทานข้าวได้เลยไม่ต้องรอ"

"ไม่อะ ฉันกินมาแล้ว"

สาลินี้รู้ว่าขณะนี้เกิดความไม่ปกติภายในบ้าน โดยเฉพาะเรื่องธุรกิจ และเงินทอง ครอบครัวของเธอเคยประสบความสำเร็จสูงสุดมาแล้ว และยังมีมั่งคั่งเป็นเวลานานหลายปีกับธุรกิจผลิตยาสมุนไพรที่ขายทั้งในประเทศและส่งออกนอกประเทศ แต่แล้วมันก็มีวันชะงักเมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ บวกกับการขายฝันเรื่องสุขภาพที่มีการโฆษณาเกินจริงไปบ้างนั้นมันกลับย้อนมาทำร้ายและกำลังทำลายธุรกิจของครอบครัว เธอรู้ว่าในขณะนี้พ่อกับแม่กำลังดิ้นรนทุกวิถีทาง ในฐานะลูก เธอไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่าการให้กำลังใจและพยายามไม่สร้างปัญหาเพิ่มให้พวกท่านเท่านั้น

บทที่ 2

เรือโดยสารมาจอดเทียบท่าในตอนใกล้ค่ำ น้ำในคลองแหบจะเป็นสีดำสนิท สายลมที่กระโชกทำให้กลิ่นคาวคละคลุ้งลอยมากระทบจมูก แต่ชีวิตของผู้คนริมคลองก็ยังคงดำเนินต่อไป และการเดินทางด้วยเรือนี้ก็สะดวกที่สุดแล้วสำหรับปารุสก์ ชายร่างอ้วนแหวกผู้คนที่ยืนขวางทางลงจนออกมาได้ เขาก้าวข้ามกราบเรือเพื่อขึ้นไปยืนบนโป๊ะ ปารุสก์ก็มหน้าลงสำรวจข้าวของในมือว่าอยู่ครบดีหรือไม่ ทั้งกระเป๋าคอมพิวเตอรื ทั้งของกินในถุงพลาสติกต่างก็อยู่ครบ แล้วเขาก็เดินสวนผู้คนที่กำลังจะก้าวลงเรือเพื่อขึ้นจากท่าไป

ตรงทางเดินริมคลองที่เชื่อมระหว่างท่าเรือกับชุมชนมีรถเข็นขายอาหารคาวหวานจอดเรียงรายอยู่ข้างทาง ปารุสก์หยุดยืนหน้ารถขายลูกชิ้นปิ้งแล้วสั่งลูกชิ้นเนื้อห้าไม้ ยืนรอพ่อค้าจัดใส่ถุงไม่นานเขาก็จ่ายเงินแล้วเดินต่อ พระอาทิตย์กำลังจะตก ปลายขอบท้องฟ้ากลายเป็นสีส้มเข้ม สายลมยังคงพัดพากลิ่นคาวของแม่น้ำมากระทบจมูก ทางเดินริมคลองแม้จะถูกลาดด้วยซีเมนต์และมีราวเหล็กกั้นอยู่ แต่ก็ไม่ได้สะดวกสบายสำหรับคนเดินถนนนัก เพราะต้องคอยหลบคนที่เอามอเตอร์ไซค์กับจักรยานมาขึ้นบนทางเท้าไปด้วย

เมื่อเดินต่อมาเรื่อยๆ ข้างทางเดินฝั่งหนึ่งจะเป็นบ้านไม้ที่ปลูกเรียงกัน เป็นทิวแถว ผู้คนมักเรียกตรงนี้ว่าชุมชนริมแม่น้ำเจ้าพระยา มันเป็นชุมชนที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากกลางเมืองหลวงมากนักแต่กลับมีวิถีชุมชนที่แตกต่างจากคนในเมืองมากมาย ทั้งเรื่องเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อม คนแถบนี้ส่วนใหญ่เป็นพวกหาเช้ากินค่ำ เป็นคนใช้แรงงานในเมืองหลวง บางคนต่อสู้ชีวิตในโลกที่สุจริต แต่บางคนก็พ่ายแพ้กับชะตากรรม จำต้องเดินไปในหนทางที่ขัดต่อกฎหมาย ปาร์สุกย้ายมาอยู่ในชุมชนแห่งนี้ได้พักใหญ่ หลังจากที่เขาสูญเสียครอบครัวไปในชุมชนแออัดเดิม

บ้านไม้หลังเล็กมีลักษณะคล้ายกล่อง บ้านทุกหลังจะมีรั้วเป็นไม้ระแนงโปร่งบ้างหรือเป็นสังกะสีบ้างเพื่อบังสายตาผู้คนที่เดินไปมา และยังเป็นการประกาศอาณาเขตเล็กๆ ของตน แม้มันจะไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก หากจะมีใครสักคนคิดปิ่นรั้วเหล่านี้ พวกเขาก็คงป็นเข้าไปในบ้านได้อย่างง่ายดาย

บ้านของปาร์สุกเป็นบ้านหลังที่เจ็ดที่ปลูกอยู่ห่างจากท่าเรือ แต่เมื่อเดินมาถึงบ้านหลังที่ห้าชายหนุ่มก็หยุดยืนหน้าบ้านซึ่งมีการประดับตกแต่งบริเวณรั้วไว้อย่างสวยงามที่สุดภายในชุมชนแห่งนี้ ด้านข้างของซุ้มประตูมีต้นเล็บมือนางปลูกไว้ กิ่งของมันถูกตัดให้หันเข้ากับด้านข้างประตูรั้ว ดอกเล็บมือนางช่อใหญ่จึงตกลงมาระที่ศีรษะของคนที่จะเดินเข้าออกจากประตูบ้านพอดีพอดี ทันทีที่ปาร์สุกหยุดยืน สุนัขตัวหนึ่งก็โหมเข้าหารั้วไม้ระแนงโปร่งแล้วเห่าเสียงดังลั่น ชายหนุ่มยิ้มออกมาบางๆ

"แกรอนัน ฉันทู มาจ" ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนั่งยองๆ กับพื้น เอากระเป๋าคอมพิวเตอรืพิงกับสะโพกของตัวเองไว้เพื่อใช้มือดึงไม้เสียบลูกชิ้นออกจากถุงพลาสติก "เอาไปเลย...เด็กดี"

สุนัขแสนรู้แลบลิ้นเลียปากของตัวเอง รอจังหวะที่ไม่เสียบลูกชิ้นถูกยื่นมาตรงหน้า มันกัดเบาๆ แล้วดึงทิ้งไม่ให้อหลุดจากมือของปาร์สุก ชายหนุ่มหัวเราะชอบใจกับความใจร้อนของมัน

"เจ้าพริกซำๆ เตียวไม้ตำคอรอก"

"ไอ้พริก เहांอะไรวะ" เสียงเรียกที่ตั้งมาจากในต้วบ้านทำให้ปารุสก์ สะดุ้งเล็กน้อย "อ้าว รุสก์หรือหรือ"

"ครับอาต๋อย ผมเอาลูกชิ้นมาฝากเจ้าพริกนะ"

ชายร่างใหญ่ ผมสองสีมีสีขาวประปรายแต่ตัดสั้นดูสะอาดสะอ้าน และมีพุงใหญ่กว่าปารุสก์เดินออกมาที่หน้าประตูบ้าน เขาถุงผ้าขาวม้าผืนเดียว ทำทางเหมือนคนที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ เมื่อเห็นความสัมพันธ์ระหว่างชายหนุ่ม กับสุนัขที่ตนเลี้ยงไว้แล้วก็นึกขำ

"เออ ไอ้พริกนี่มันเห็นแก่กิน แล้วคนก็เข้าถูกทางเลยเป็นเพื่อนกันได้ ไม่อย่างนั้นตอนนี้คงยังวิ่งไล่กัดกันกันอยู่"

"แหะๆ มันก็ต้องมีการเรียนรู้เพื่อเอาตัวรอดกันบ้างครับอา แล้วนี่อา ไม่ไปทำงานหรือ"

"กำลังจะไป วันนี้เข้ากะดึก ยังไงอาฝากเดินมาดูบ้านบ้างนะ"

"ได้ครับ เตียวค้ำๆ ผมจะมาดูให้ แล้วนี่น้องบั้งยังไม่กลับหรือ"

"ยัง เห็นว่าจะทำรายงานกับเพื่อน ก็ห้วงเขานี้แหละ"

"อาไม่ต้องห้วง เตียวผมมาเช็กดูว่าน้องกลับมาบ้าน ปิดประตูหน้าต่าง เรียบร้อยแล้วผมจะส่งข้อความไปบอก อาจะได้สบายใจ"

ชายวัยห้าสิบเศษยิ้มมึนๆ "ขอบใจรุสก์มากนะ ถ้าไม่ได้รุสก์อากี้แ่ เหมือนกัน"

"ไม่ต้องขอบใจผมหรือครับ เรารู้จักกันมานานจนเหมือนเป็นคนใน ครอบครัวเดียวกันไปแล้ว"

เขาพยักหน้าเห็นด้วย "เอ้อ วันนี้อาทำหมูหวานทิ้งไว้ให้เจ้าบั้ง รุสก์ แบ่งไปกินด้วยสิ ขอบใจหมูหวานนะ"

"ขอบคุณ" เขายิ้มกว้าง แล้วต้องละสายตาจากเจ้าของบ้านเมื่อมีอุ้งเท้า อุ้งๆ ยื่นออกมาสะกิดหัวเขาของเขาเพื่อขอลูกชิ้นอีกไม้ "กินเร็วจ้งเจ้าพริก!"

สารท้าวเราะเสียงดัง "จ้ะนรอก่อน เตี่ยววาแบ่งใส่ถุงให้"
ขณะที่เจ้าของบ้านหมุนตัวเดินกลับไป ปรุสก็กำลังเสียดลูกชิ้นใหม่ที่
สองให้เจ้าพริกด้วยความจำยอม

สองทุ่มตรงเป็นเวลาทีที่สโมสรธัญญาลักษณจะเสิร์ฟอาหารค่ำ บริเวณ
ห้องโถงใหญ่ภายในเรือนกระจกถูกประดับและตกแต่งไว้อย่างสวยงามเพื่อ
ต้อนรับเทศกาลคริสต์มาสและปีใหม่ที่กำลังจะมาถึง ตรงด้านหน้าเวทีซึ่ง
ถูกยกพื้นสูงมีต้นคริสต์มาสขนาดใหญ่ตั้งอยู่ไฟประดับส่องแสงระยิบระยับ
คล้ายแสงของหิ่งห้อย ส่วนตรงกึ่งกลางห้องเป็นโต๊ะรูปเกือกม้าสำหรับวาง
อาหารคาวหวาน โต๊ะรับประทานอาหารซึ่งบุผ้าสีชาวสะอาดตาไว้นั้นถูกตั้ง
ไว้อย่างมีระเบียบทั่วห้อง มีทั้งโต๊ะขนาดใหญ่สำหรับครอบครัว และโต๊ะ
ขนาดเล็กสำหรับคนที่มาเป็นคู่

อีกประมาณสิบห้านาทีจะสองทุ่ม ห้องครัวจึงมีสภาพคล้ายกับ
สนามรบเพราะมันทั้งร้อนอบอ้าว วุ่นวายไปด้วยผู้คน และมีเสียงอึกทึกซึ่ง
เกิดจากการที่พ่อครัวกับลูกมือของเขาต้องเร่งทำอาหารเพื่อให้ทันเวลาที่
สมาชิกของสโมสรจะมานั่งประจำที่ สารทซึ่งเป็นพ่อครัวที่เพิ่งได้เลื่อน
ตำแหน่งขึ้นมาเป็นพ่อครัวออดิเฟ่นั้นก็เป็นหนึ่งในผู้คนที่อยู่กลางสนามรบ
ในค่ำคืนนี้ด้วย

อาหารเรียกน้ำย่อยค่านี้นี้มีพายชิ้นเล็กสอดไส้เนื้อ ไก่ และกุ้งทำเป็น
ออดิเฟของคาวขนาดพอดีคำ ซึ่งจะทำให้แขกไม่อิ่มจนเกินไปและพร้อมจะ
รับชุปต่อได้ หน้าที่อีกอย่างของพ่อครัวคือการคำนวณปริมาณอาหารไว้ให้
เพียงพอกับแขกที่ลงทะเบียนไว้ด้วย สารทสั่งให้ลูกมือเตรียมแป้งพายไว้
แล้วเป็นคนลงมือปรุงไส้ต่างๆ ด้วยตัวเองก่อนที่จะนำมาประกบกันแล้วนำ
ไปอบ หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟเข้ามาขานเวลาให้คนในครัวยุ้เป็นครั้งสุดท้าย
โทรศัพท์มือถือซึ่งถูกเก็บไว้ในกระเป๋าเล็กๆ ด้านหน้าผ้ากันเปื้อนของสาร

สันเป็นจังหวัดพะพอดี เขาสั่งให้ลูกมือนำพายถาดสุดท้ายออกจากเตาอบแล้ว
รีบล้างมือถือขึ้นมาดูข้อความ เมื่อเห็นข้อความที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอเขา
ก็สบายใจ...

'หนูถึงบ้านเรียบร้อยแล้วค่ะ กำลังจะทานข้าว พี่รู้สึกมาทักทายแล้ว
ก็กลับไปแล้ว เจ้าพริกหลับสบายอยู่หน้าประตู ทำงานให้สนุกนะคะ หนูรัก
พ่อค่ะ'

สารเก็บโทรศัพท์มือถือแล้วเดินไปที่อ่างล้างมือ เขาสั่งงานลูกมือเป็น
ครั้งสุดท้ายก่อนจะออกไปพบแขกประจำของสโมสรในห้องรับประทานอาหาร

"จัดใส่ถาดให้เรียบร้อย อีกห้านาทีเราจะออกไปข้างนอกกัน"

"ครับ"

เสียงขานรับดังมาจากทั่วมุมห้อง ทุกคนเร่งมือเป็นครั้งสุดท้าย พ่อครัว
ออเดิฟเดินตรวจทานความสะอาดและความเรียบร้อยของถาดอาหารซึ่งจะ
ถูกลำเลียงออกไปพร้อมกับเขา หน้าที่ต่อไปของสารก็คือการนำอาหารเหล่านี้
ไปเสิร์ฟยังโต๊ะบุฟเฟต์ จากนั้นเขาจะต้องทักทายและแนะนำตัวกับแขก
พร้อมทั้งรายงานว่าออเดิฟประจำค้ำคืนนี้มีอะไรบ้าง หลังจากนั้นก็จะปล่อยให้
เป็นหน้าที่ของพ่อครัวชุดต่อไป แต่กว่าจะเสร็จงานจริงๆ ก็ราวหนึ่งนาฬิกา
ของวันใหม่เพราะพนักงานในห้องครัวทุกคนต้องช่วยกันเก็บล้างและทำความ
สะอาด แม้ว่าตำแหน่งของเขาจะสูงจนไม่ต้องลงไปล้างภาชนะต่างๆ ด้วย
ตัวเองแล้วก็ตาม แต่สารก็มีหน้าที่ตรวจสอบสภาพของห้องครัวว่าทุกอย่างจะ
เรียบร้อยดีเพื่อเตรียมให้พ่อครัวซึ่งมีหน้าที่ในตอนกลางวันนั้นสามารถมา
ทำงานของพวกเขาต่อไปได้

กว่าจะมาถึงวันนี้เขาต้องเป็นเด็กล้างจานมาก่อน พยายามถีบตัวเอง

ให้สูงด้วยกำลัง ความมุ่งมั่นพยายาม และยอมเสียสละเวลาส่วนตัวเพื่อฝึกฝนตนเอง ทั้งนี้เพื่อต้องการมีชีวิตที่ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตของลูกสาวคนเดียวที่เขามี บุญศรีก็ต้องมีอนาคตที่ดีและไม่ลำบากเหมือนเขายิ่งลูกเป็นผู้หญิงด้วยแล้วความหวังที่สารภีต่อเธอนั้นย่อมมากขึ้นไปอีก ลูกสาวที่ไม่มีแม่เป็นความ 'ขาด' ที่เขาไม่สามารถหาสิ่งใดมาทดแทนให้เธอได้ เขาจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะตอบสนองความต้องการของลูกเพื่อให้เธอเป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุด โชคดีที่ลูกสาวของเขาใฝ่ดี ไม่เคยนำเรื่องร้อนใจอะไรมาให้ เขาจึงเป็นพ่อที่มีความสุขมากที่สุดในเวลานี้

เวลาสองทุ่มไม่เหมาะที่จะเป็นเวลาอาหารค่ำ แต่บุญศรีก็ไม่ได้ใส่ใจตารางชีวิตของเธอเสียสมดุลไปนานแล้วจนเธอก็จำไม่ได้ว่ามันเริ่มตั้งตั้งแต่เมื่อไร เธอมีบิดาเป็นพ่อครัว เพราะฉะนั้นชีวิตของเธอไม่เคยอดอยากเรื่องอาหารการกิน แม้จะไม่ได้กินอาหารหรูหราราคาแพงทุกมื้อ แต่ชีวิตของเธอก็ห่างไกลจากคำว่าอดอยากมากนัก หญิงสาวเปิดตู้กับข้าว ในนั้นมีหมูหวานอยู่พูนจาน ไน้ตบนกระดาศไบเล็กเขียนด้วยลายมือของพ่อบอกว่ามันเป็นอาหารค่ำของเธอ บนเตายังมีหม้อแกงเผ็ดตั้งอยู่อีก พ่อสั่งไว้ว่าให้เธออุ่นมันก่อนกินด้วย

บุญศรีก็จัดเตรียมอาหารค่ำสำหรับตัวเองแล้วก็ใส่ถาดมาตั้งไว้หน้าจอลคอมพิวเตอร์ซึ่งอยู่หน้าห้องนอนของตัวเอง นักศึกษาปีหนึ่งมีการบ้านและรายงานที่จะต้องทำมากมาย แต่ก็ยังมีเวลาพอสำหรับท่องโลกอินเทอร์เน็ตด้วย เธอเปิดเครื่องแล้วรอให้ระบบปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ทำงาน ระหว่างนั้นก็ตักอาหารเข้าปากไปด้วย การไม่มีพ่อหรือแม่อยู่ด้วยในตอนนั้นก็มิขอดีอยู่อย่าง นั่นคือไม่มีใครว่ากล่าวตักเตือนที่เธอนำอาหารมาทานในขณะจ้องหน้าจอลคอมพิวเตอร์ไปด้วย

"ไหนดูซิ อาทิตย์นี้มีหนังอะไรเข้าใหม่ จะได้ชวนพวกนั้นไปดู"

เธอเลือกที่จะเข้าไปในเว็บไซต์ซึ่งเป็นแหล่งรวมข้อมูลความสนใจของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน หน้าจอเน้นบรรจุแบนเนอร์เรื่องราวต่างๆ ซึ่งน่าสนใจไว้เต็ม มันกำลังกะพริบเพื่อเชิญชวนให้คนที่เข้ามากดเข้าไปดู ส่วนใหญ่บุญซุริกมักเลือกห้องภาพยนตร์ อาหารการกิน เพลง รวมถึงหนังสือนิยายและการตูน นั่นเป็นไลฟ์สไตล์ที่เด็กวัยรุ่นร่างกลมชอบมากเป็นพิเศษ เธอใช้เวลากับห้องต่างๆ เหล่านี้จนอาหารในจานหมดลงอย่างไม่รู้ตัว

"ไม่มีเรื่องอะไรน่าสนใจเลยแฮะ"

เมื่อสิ่งที่ต้องการไม่ทำให้เธอจดจ่อกับมันได้ ความสนใจก็ถูกดึงไปยังที่อื่น ปกติแล้วห้องที่เกี่ยวกับการแต่งตัว แฟชั่น หรือการแต่งหน้าไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าสนใจเลย แต่เมื่อไม่มีอะไรน่าสนใจ บางทีการได้เห็นของสวยๆ งามๆ ก็อาจจะช่วยฆ่าเวลาได้ บุญซุริกนึกถึงเพื่อนนักศึกษาที่เธอไปเจอในห้องน้ำของมหาวิทยาลัย พวกนั้นสวย เป็นสาวเต็มตัวและดูมีเสน่ห์ ทั้งที่เรียนปีเดียวกับเธอแท้ๆ โลกของพวกนั้นมีมิติ ชู ซึ่งมันคืออะไรเธอยังไม่รู้จักเลยด้วยซ้ำ บุญซุริกจึงอยากลองทำความรู้จักกับสิ่งเหล่านั้นดูอย่างน้อยก็เป็นการเปิดโลกใบใหม่ที่ไม่เคยสนใจมาก่อน...

หลังจากไปยื่นหน้าเรียกหาบุญซุริกที่หน้าบ้านเพื่อตรวจตราความเรียบร้อยแล้ว ปารุสก็กลับมาใช้ชีวิตส่วนตัวในบ้านหลังเล็กๆ คล้ายกล่องของเขาตามลำพัง ภายในบ้าน นอกจากห้องน้ำแล้วก็มีห้องอเนกประสงค์สำหรับใช้งานทุกอย่างอยู่เพียงห้องเดียว แต่เขาใช้ฉากไม้มาขึ้นเพื่อแบ่งพื้นที่ใช้สอยให้เป็นสัดส่วน เตียงนอนจึงหลบอยู่ตรงมุมห้องด้านซ้าย ส่วนครัวก็อยู่มุมด้านขวา ปกติเขาไม่ได้ทำอาหารรับประทานเองจึงไม่ต้องกังวลกับการใช้เตาแก๊ส มีแค่เตาอบไมโครเวฟกับกระทะไฟฟ้าก็สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างสบาย

แต่ส่วนที่เขารักมากที่สุดนั่นเป็นห้องทำงานขนาดเล็กที่มีคอมพิวเตอร์

ตั้งโต๊ะหนึ่งตัวกับพื้นที่วางโน้ตบุ๊กอีกหนึ่งเครื่อง เขาจัดมันไว้บริเวณกึ่งกลางของห้องเลยทีเดียวนะ เปิดประตูบ้านเข้ามาด้านในก็จะเห็นพื้นที่ทำงานส่วนนี้ทันที แม้มันจะไม่หรูหราหรือใหญ่โตเท่าที่ NIC แต่มันก็เป็นทั้งชีวิตของเขา ปารุสก็เติบโตมากับพ่อแม่จนถึงอายุยี่สิบปี หากวันนั้นไม่เกิดเหตุเพลิงไหม้ชุมชนแออัด วันนี้อยู่กับแม่ของเขาก็คงจะยังมีชีวิตอยู่

ด้วยหน้าที่และความเคยชินชายหนุ่มจะเปิดโทรศัพท์มือถือของตนเองไว้ตลอดเวลา มันมีประโยชน์สำหรับการทำงานกับ NIC เพราะในสัญญาว่าจ้างนั้นเขาจำเป็นต้องสามารถติดต่อได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง นอกจากนั้นมันยังเป็นประโยชน์สำหรับสารด้วย เพราะเขาฝากลูกสาวคนเดียวให้ปารุสก็ช่วยดูแลในยามที่เขาต้องไปทำงานกะดึก คนทั้งสองครอบครัวดูแลและช่วยเหลือกันมาตลอดหลังจากที่ผ่านเหตุการณ์เพลิงไหม้บ้านมาด้วยกัน

ตอนนั้นยังไม่มี NIC และเขาก็กำลังจะเรียนจบด้านคอมพิวเตอร์จากวิทยาลัยเทคนิคด้วยคะแนนสูงสุดในภาควิชา ทุกอย่างกำลังจะไปด้วยดี พ่อกับแม่กำลังจะมีเขาเป็นที่พึ่งในยามแก่เฒ่า แต่มันก็ต้องพังทลายลงด้วยเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ที่เกิดจากการเผาไล่ที่ ปารุสก็รู้จักความยุติธรรมตอนนั้นเองว่ามันมีอยู่จริงหากมีคนหยิบยื่นให้ แต่ถ้าไม่มีใครใส่ใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ความยุติธรรมก็เป็นเพียงแค่ความรู้สึก คนวางเพลิงครั้งนั้นถูกจับดำเนินคดี แต่คนบงการกลับยังลอยนวล มีคนพูดว่าในบั้นปลายชีวิตของเขาคนนั้นป่วยถึงขั้นเป็นอัมพาต ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่นั่นก็ยังไม่สาสมกับความเจ็บปวดและความตายที่คนในชุมชนแออัดต้องเผชิญ เขาไม่เรียกร้องหาความยุติธรรมอีก แต่เขาสัญญากับตัวเองว่าหากมีโอกาสเขาจะต้องเป็นผู้หยิบยื่นความยุติธรรมให้แก่คนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบให้จงได้

ปารุสก็เหลือตัวคนเดียว สารยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือในฐานะที่เป็นคนในชุมชนเดียวกันและประสบชะตากรรมเหมือนกัน จนกระทั่งพวกเขาได้ย้ายเข้ามาอยู่ในชุมชนริมแม่น้ำเจ้าพระยาแห่งนี้ หากไม่มีสารและไม่มี

งานเบ็ดเตล็ดที่เขารับทำทุกอย่างในตอนนั้น ปานนี้ปารุสก์อาจจะกลายเป็นคนร่ำรวยไปแล้วก็ได้ เขาสำนึกบุญคุณของสารธเสมอ ไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติ หากมีอะไรที่พอจะช่วยเหลือสารธได้เขาก็จะทำ

เสียงโทรศัพท์มือถือของปารุสก์ดังขึ้นเป็นเพลงริมภาพยนตร์ไซไฟ อวกาศเรื่องหนึ่ง ชายหนุ่มขยับตัวเร็วเพราะนั่นเป็นสัญญาณว่าสายเรียกเข้า เป็นของเจ้านาย

"ครับเจ้านาย มีอะไรให้ผมรับใช้ครับ"

ปารุสก์เป็นคนเดียวในหน่วย NIC ที่เรียกหัสยุทธว่าเจ้านาย อาจเป็นเพราะเขาเป็นพลเรือนคนเดียวที่อยู่ในหน่วยงานนี้ นอกจากเขาแล้วทุกคนต่างก็เรียกหัสยุทธว่าหัวหน้าทั้งนั้น

"มีเรื่องรบกวนหนอยุสก์"

"เยอะๆ ก็ได้ครับ คดีรีเปล่า" ท้ายประโยคนั้นน้ำเสียงเปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นขึ้น

"เปล่าๆ เรื่องประชุมพรุ่งนี้เช้าของผมนะ ผมต้องการตัวเลขบางตัวที่จะต้องตอบคำถามท่าน ผบ.ตร. นายพอจะช่วยรวบรวมให้หน่อยได้ไหม"

"ได้สิครับ เจ้านายต้องการอะไรว่ามาเลย"

หัสยุทธพูดถึงข้อมูลที่เป็นตัวเลขซึ่งเกี่ยวกับประวัติการทำงานในช่วงปีที่ผ่านมาของ NIC ปารุสก์จذبันทีกสั้นๆ ไว้ในกระดาษ

"ครับ แล้วเจ้านายต้องการกี่โมง"

"ประชุมเก้าโมงเช้า รายงานต้องอยู่บนโต๊ะก่อนแปดโมงครึ่ง ผมจะขออ่านก่อนเข้าห้องประชุม"

"รับทราบครับ ไม่เกินแปดโมงครึ่งรายงานจะวางอยู่บนโต๊ะครับผม"

"ขอบใจมาก นี้อยู่ไหนเนี่ย"

"อยู่บ้านแล้วครับ เจ้านายล่ะ"

"กำลังจะกลับบ้านเหมือนกัน"

"ครับ งั้นเดินทางปลอดภัย ราตรีสวัสดิ์ครับ"

"ขอบใจ"

หস্যุทธวางสายลงแล้ว ปารุสก็ยังคงติดค้างกับคำตอบของเจ้านายอยู่น้อยเมื่อได้ยินว่าเขายังไม่ถึงบ้านในเวลาเกือบสามทุ่มแบบนี้ เขาเคยได้ยินเรื่องผู้หญิงสาวคนหนึ่งของหস্যุทธ แต่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน อาสดาเคยเล่าให้ฟังคร่าวๆ ว่าเธอเป็นผู้หญิงอีกคนที่เจ้านายของเขาแคร่ ชายหนุ่มสะบัดหน้าเพื่อไล่ความคิดฟุ้งซ่านนั้นออกไปเมื่อเห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

"ทำงานๆ"

ข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของ NIC ไม่ได้ถูกเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ที่ห้องทำงานของหน่วยเท่านั้น แต่ปารุสก็ยังมีข้อมูลเหล่านั้นเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ส่วนตัวอีกด้วย การเรียกขึ้นมาใช้งานจึงไม่ยุ่งยากสำหรับเขา

เช้าวันใหม่กับข้อมูลที่ถูกจัดเตรียมไว้บนโต๊ะทำงานของหস্যุทธ เขาจำเป็นต้องเข้ามาที่หน่วยเช็กว่าปกติพร้อมกับชุดเครื่องแบบเต็มยศเพื่อรับข้อมูลเหล่านั้น อาสดายิ้มรับตั้งแต่เห็นหัวหน้าของเขาเดินหน้าตามเข้ามา

"ยิ้มอะไรไอ้อาส"

นายตำรวจหนุ่มยังยิ้มค้างอยู่ "หล่อครับ"

"ร้อน"

หস্যุทธรีบหยิบแฟ้มขึ้นมาเปิดดู เขานั่งลงบนเก้าอี้พร้อมกับที่ลูกน้องทั้งสามลุกขึ้นจากเก้าอี้ของตนแล้วเดินมายังโต๊ะของหัวหน้าหน่วยพร้อมกัน

"ลากเก้าอี้มาด้วย"

หস্যุทธสั่งในขณะที่ยังก้มหน้าอ่านรายงานในมือ ทั้งวุฒิปาก อาสดา และปารุสก็ต่างก็หันกลับไปลากเก้าอี้ของตัวเองมาตั้งไว้หน้าโต๊ะทำงานของ

เขา ทุกคนรอให้ห้สยุทธตั้งคำถาม แต่นายตำรวจผู้เป็นหัวหน้ากลับเล่าสิ่งที่เขาเข้าประชุมเมื่อวานให้ฟังก่อน

"เมื่อวานการประชุมกลุ่มย่อยของหัวหน้าหน่วยสืบสวนสอบสวนทุกทีมมีการสรุปจำนวนคดีที่อยู่ในมือของแต่ละทีมแล้วต้องบอกว่าสถานการณ์น่าเป็นห่วง"

"เยอะมากเลยเหอครับ" วุฒิภาศถาม

"ใช่ ตำรวจเป็นหน่วยงานแรกในกระบวนการยุติธรรม ถ้าคดีค้างคั่งค้างอยู่ที่เรานานเกินไป กระบวนการยุติธรรมทั้งหมดก็จะพลอยล่าช้าไปด้วย"

"ผมคิดว่างานนี้ NIC ต้องโดนเพ่งเล็งแน่เลย" อาสดาพูดบ้าง

"ก็ไม่ใช่เพ่งเล็ง โดนกระแหนะกระแหนะมากกว่า"

"อ้าว งั้นก็เลวร้ายกว่านะครับ"

ห้สยุทธเลิกคิ้ว สีหน้าไม่บอกอะไรมากนัก "ทีมอื่นเห็นว่า NIC ไม่ได้มีภารกิจที่แน่นอนเกินไป พวกเราควรจะรับผิดชอบของหน่วยสืบสวนมาทำมากกว่านี้ ซึ่งผมก็เถียงไม่ได้นะนะ ก็แค่แก้ตัวว่าเท่าที่ผ่านมาเราทำตามคำสั่งของ ผบ.ตร. คนก่อน ที่ต้องการทำให้หน่วยนี้แข็งแกร่งและสามารถแก้ไขปัญหาฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็ว แต่ตอนนี้ดูเหมือนแรงกระเพื่อมภายในสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะเปลี่ยนไป แม้ผมจะนั่งตำแหน่งหัวหน้าของ NIC แต่โดยหน้าที่แล้วผมคือตำรวจของหน่วยสืบสวนสอบสวนเหมือนกัน"

"งั้นวันนี้ที่หัวหน้าจะเข้าประชุมกับท่าน ผบ.ตร. ก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงใช่ไหมครับ"

วุฒิปาศสรุป ซึ่งสิ่งนี้ทำให้ปารุสก์หันไปมองหน้าลูกพี่ด้วยความกังวล

"ใช่ ผมเลยมาบอกพวกคุณไว้ก่อน ให้เตรียมใจรับสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้น"

สีหน้าของปารุสก์เริ่มสลด อาสดาเป็นคนแรกที่สังเกตเห็น เขานั่งอยู่กึ่งกลางระหว่างวุฒิปาศกับปารุสก์พอดี นายตำรวจหนุ่มจึงใช้แขนข้างหนึ่งโอบไหล่ของปารุสก์ไว้

"อย่าเพิ่งกังวลนะ"

"ทำไม...รู้สึกกังวลอะไร" หัสยุทธภามเสียงเย็น

"คือเจ้ารู้สึกกังวลว่า NIC จะถูกยุบ แล้วเขาจะถูกไล่ออกจากงานนะครับ"

หัสยุทธพยักหน้ากับคำตอบที่ได้รับจากวุฒิปภาศ เขาวางแฟ้มในมือลงบนโต๊ะแล้วหันไปมองใบหน้าอวบอ้วนของปารุสก์ตรงๆ ด้วยสายตาค่อนข้างเอ็นดู

"นายอย่าเพิ่งกังวล NIC ไม่ถูกยุบไปง่ายๆ หรือ แม้ว่าจะถูกก่อดังขึ้นมาในสภาวะการณ์ที่ไม่ปกติ แต่ก็มีความสำคัญมากพอที่ยังคงต้องมีหน่วยงานนี้ต่อไป อีกอย่างหน่วยสืบสวนสอบสวนเองก็เห็นว่าการของเราเป็นภาระสำหรับเขาด้วยซ้ำไป แล้วใครจะอยากรับเอาไปดูแลต่อล่ะ ที่สำคัญงบประมาณประจำปีที่ลงมาในหน่วยของเรา ก็ยังไม่ถูกตัด...นายยังมีงานทำ ยังมีตำแหน่งเจ้าพนักงานพิเศษอยู่น่ารู้สึก"

ปารุสก์ยิ้มน้อยๆ กับคำสัญญาของเจ้านาย แล้วรีบพยักหน้ารับ "ครับ"

"ดังนั้นเพื่อลดความตึงเครียดระหว่างเพื่อนร่วมงานในทีมสืบสวน ผมจึงจำเป็นต้องรับคดีอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับ NIC โดยตรงมาให้พวกเราทำด้วย แต่จะเป็นในเรื่องของการติดตามคดีที่ยังหาข้อสรุปไม่ได้และไม่เร่งด่วนมากนัก งานใช้สมองมากใช้กำลังน้อยนะ โอเคไหม"

"ครับ" ทั้งสามคนรับปากพร้อมกัน

"ดี แล้วถ้าวันนี้ท่าน ผบ.ตร. มีคำสั่งอะไรเพิ่มเติมผมจะกลับมาเล่าให้พวกเราฟังก็แล้วกัน จะขึ้นไปรอบนตึกล่ะ"

หัสยุทธลุกขึ้นยืน มือคว้ารายงานที่ลูกน้องต่างจัดเตรียมไว้ให้ไปด้วยแล้วลู่อู้อาสตาก็พูดขึ้นก่อนที่หัสยุทธจะเดินหันโต๊ะทำงานของตัวเอง

"เห็นชื่อคุณหมอบุชเข้าด้วยใช่ไหมครับ"

หัสยุทธชะงักเท่า เขาหันมาสบตากับอาสตาด้วยใบหน้าที่เรียบเฉย
"เหออ ^{ั้}งั้นมั้ง"

"ผมเห็นชื่อครับ" วุฒิภาศบอก "แล้วอย่าทะเลาะกันในห้องประชุมอีกนะครับ"

หัวหน้าหน่วยไม่พูดอะไร เขาเดินออกจากห้องไปโดยมีสายตาของลูกทีมทั้งสามมองตามพร้อมรอยยิ้มที่มุมปาก

"พวกที่คิดว่าเจ้านายจะก๊ากกักกับหมอบุชจริงหรือ ผมเห็นแกก็ทำมีนงอื่นๆ อย่างนี้ทุกทีเวลาเราพูดถึง ไม่เห็นจะรู้สึกเลยว่าแกจะมีอะไรพิเศษ"

"โห ไอ้รูสก์...นี่นายยังไม่รู้จักเจ้านายของตัวเองดี ถ้าไม่ชอบบ้านนี้พวกเราโดนเตะไปแล้วที่ไปล้อแกอย่างนั้นนะ"

"จริงอะ" ปารุสก์ยังไม่ยอมเชื่อ

วุฒิภาศลากเก้าอี้ของตัวเองกลับมาที่โต๊ะทำงาน เขาหัวเราะหึๆ ก่อนบอก "อาจจะยังไม่รู้ตัว แต่ก็ต้องคิดอะไรบ้างแหละ เพราะนอกจากหมอบุชแล้วก็ไม่เคยเห็นว่าจะมีผู้หญิงคนไหนอีก"

"แล้วคนนั้นล่ะ คนที่พี่อาสาเคยเล่าให้ผมฟัง"

วุฒิภาศกับอาสาตามองหน้ากันไปมาก่อนวุฒิภาศจะส่ายหน้าแล้วหาคำตอบให้ปารุสก์

"ความสัมพันธ์ของสองคนนั้นมันพิเศษก็จริง แต่มันไม่ใช่เรื่องชู้สาวหรือกนะ พี่คิดว่าหัวหน้าเราวางเธอไว้เป็นอย่างอื่น ไม่ใช่เรื่องโรแมนติกหรือ"

ดูเหมือนวุฒิภาศจะไม่ต้องการเจาะลึกลงไปในความสัมพันธ์ระหว่างหัสยทุรกับกนต์พรมากนัก หรือบางทีตัวเขาเองนั้นแหละที่ยังไม่เข้าใจว่าแท้ที่จริงแล้วความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่คืออะไรกันแน่

หัสยทุรขึ้นลิฟต์ไปยังห้องประชุมชั้นบนสุดของอาคารสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เหลือเวลาก่อนเข้าประชุมราวสิบห้านาที เขาจะใช้เวลานี้อ่านรายงานอีกครั้ง ทั้งที่ยังไม่รู้ว่ามีผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนใหม่จะพูดคุย

ถึงเรื่องอะไรบ้าง แต่เขาจำเป็นจะต้องเตรียมตัวไว้ อย่างน้อยวันนี้ก็ต้องมีเรื่องของ NIC เพราะรายชื่อผู้เข้าประชุมทำให้เขาคิดเช่นนั้น

ทันทีที่ออกจากลิฟต์ นายตำรวจวัยสี่สิบปีก็เห็นแผ่นหลังที่คุ้นเคย โอบกียรติกำลังยืนคุยกับใครบางคนหน้าห้องประชุม โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกสองนายยืนอยู่หน้าโต๊ะอาหารว่างไม่ไกลนัก แล้วหนึ่งในนั้นก็ตะโกนเรียกเขา

"หึส..."

หัสยุทรหันไปยิ้มให้คนเรียก แล้วทั้งโอบกียรติกับคู่สนทนาของเขาก็หันมามองเช่นกัน หัสยุทรเพิ่งเห็นตอนนี้เองว่าโอบกียรติยืนคุยกับใคร แต่ยังไม่ทันได้ทักทายเขาก็จำเป็นต้องเบนสายตาไปหาคนที่เรียกเขาก่อน

"สวัสดีครับพี่"

"หวัดดี มาคุยกันหน่อย ไม่เจอกันนาน"

หัสยุทรเดินผ่านโอบกียรติกับคุณหมอบุขบงกชไปโดยที่ไม่ได้แวะทักทาย บุขบงกชรีบเบนสายตากลับมาที่คู่สนทนาของเธอเช่นเดิม

"เมื่อก็สารวัตรว่าอะไรนะคะ"

"ผมพูดถึงเรื่องที่ประชุมเมื่อวานนะครับ"

"อ้อ ใช่... สารวัตรบอกว่าหน่วยงานของเราจะต้องร่วมมือกันมากขึ้น"

"ครับ เมื่อวานทีมของหน่วยสืบสวนสอบสวนทั้งหมดได้สรุปจำนวนคดีที่ค้างค้างอยู่ แล้วก็มีการพูดถึงการขอความร่วมมือไปยังสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ของคุณหมอด้วย"

บุขบงกชยิ้มน้อยๆ "ค่ะ"

"ต่อไป NIC อาจจะไม่ใช้หน่วยงานเดียวที่ขอความช่วยเหลือจากคุณหมอดี แต่ทีมสืบสวนของผมก็สามารถเข้าพบและพูดคุยขอความร่วมมือจากคุณหมอดีเหมือนกัน"

โอบเกียรติทอดเสียงหวานพร้อมกับส่งสายตาละมุนมาให้ ปกติแล้วเขาไม่มีเวลาใส่ใจกับคุณหมอนิติเวชคนนี้ ด้วยหน้าที่ที่ไม่ได้ข้องเกี่ยวกับมากนัก นานๆ ครั้งจึงมีโอกาสดูพบกัน หากไม่มีคนใกล้ตัวมาสะกิดเตือน เขาก็คงไม่ได้สนใจ แต่ตอนนี้ทุกอย่างกำลังจะเปลี่ยนไป เขาเริ่มมองเห็นในสิ่งที่คนอื่นเคยพูดให้เขาฟัง บุษบงกชเป็นผู้หญิงยุคใหม่ที่ฉลาด แกรมเก่ง เรื่องงาน หน้าตาบุคลิกก็ดี แล้วยังมีอัธยาศัยใจคอที่ดีด้วย และที่สำคัญเขามีโอกาสที่จะทำความรู้จักเธอมากขึ้นแล้วในเวลานี้

น้ำเสียงอ่อนกับสายตาวหวานเชื่อมของโอบเกียรตินั้นเหมือนถูกดูดหายไปสู่อากาศ เพราะบุษบงกชยังไม่สามารถรับความรู้สึกจากเขาได้ สมาริของเธอมันดับๆ ดิตๆ ตั้งแต่ที่เห็นหัตถุทรปรากฏตัวขึ้นที่หน้าลิฟต์แล้ว ความทรงจำในวันนั้นแล่นขึ้นมาในหัวเธออย่างรวดเร็ว รอยยิ้มแสนหวานกับสาวน้อยน่ารักยิ่งตอกย้ำให้เธอจดจำค่าคั้นนั้นได้อย่างแม่นยำ โอบเกียรติจึงเป็นได้แค่เพียงเพื่อนคุยที่สามารถดึงความสนใจเธอได้บ้างไม่ได้บ้างเท่านั้นเอง

ยังไม่ทันที่เธอจะตอบอะไรโอบเกียรติ เจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่จัดการประชุมในวันนี้ก็ออกมาเชิญให้ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนเข้าไปในห้องเพื่อรอประธาน หัตถุทรเพิ่งมีโอกาสหันมาสบตากับบุษบงกชและโอบเกียรติ เขาแค่ยกคิ้วให้เพื่อนร่วมงานและพนักงานต้อนรับให้คุณหมอนิติฯ เท่านั้น

ผู้เข้าร่วมประชุมในวันนี้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจหนายกับแพทย์จากโรงพยาบาลตำรวจและสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ รวมกันอีกห้าคน ทุกคนต่างก็คุ้นหน้าคุ้นตากันเป็นอย่างดีเพราะทำงานร่วมกันมานานพอสมควรแล้ว และแต่ละคนก็ใส่หมวกหลายใบ* แม้จะมีสังกัดของตนที่ชัดเจนแต่ก็มักถูกดึงตัวให้มาทำงานในตำแหน่งพิเศษด้านต่างๆ อีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น

* ใส่หมวกหลายใบ หมายถึงมีหน้าที่และความรับผิดชอบอยู่หลายตำแหน่ง

หมอบุขบงกชเองซึ่งเป็นแพทย์นิติเวชของรัฐ แต่ก็ต้องมาช่วยงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติด้วย เนื่องจากประเทศของเรามีผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้จำนวนจำกัด แพทย์ที่จบมาด้วยทุนของรัฐบาลนั้นถึงแม้จะมีสังกัดที่ชัดเจน แต่ก็จำเป็นจะต้องทำหน้าที่รับใช้หลวงด้วยกันทั้งนั้น หากมีการร้องขอจากทางรัฐก็ไม่สามารถปฏิเสธได้

ยิ่งในช่วงที่กระบวนการยุติธรรมต้องการการทำงานที่รวดเร็วและมีความน่าเชื่อถือสูง แพทย์นิติเวชที่ไม่ได้สังกัดโรงพยาบาลตำรวจจึงถูกเชิญมาเป็นผู้เชี่ยวชาญที่สามารถให้คำแนะนำหรือข้อสรุปในคดีต่างๆ ที่ต้องคลี่คลายโดยตำรวจสืบสวนสอบสวน เมื่อ NIC ถือกำเนิดขึ้นและทำงานมาได้สักระยะ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนก่อนจึงเห็นว่าควรเชิญแพทย์ผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์และอาชีววิทยาแห่งชาติมาทำงานร่วมกัน บุขบงกชจึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับ NIC นับตั้งแต่ตอนนั้น

แต่การทำงานในช่วงแรกก็ไม่ได้ราบรื่นเสมอไป เมื่อกระบวนการคิดและวิธีการทำงานของตำรวจกับแพทย์ในบางเรื่องนั้นไม่เป็นไปในทำนองเดียวกัน บุขบงกชกับหัตถุทจึงเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาอย่างต่อเนื่อง และพวกเขาก็เคยทะเลาะกันต่อหน้าผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนก่อนในที่ประชุมมาแล้วด้วย นั่นจึงเป็นที่มาว่าทำไมวุฒิปากจึงเป็นห่วงนักกว่าวันนี้จะเกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยเดิมขึ้นอีก

ผู้เข้าร่วมประชุมหนึ่งประจำที่ของตนตามชื่อหน่วยงานซึ่งถูกวางป้ายไว้กลายเป็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจนั่งปากหนึ่งของโต๊ะ ส่วนคณะแพทย์ก็นั่งฝั่งตรงข้ามประจันหน้ากัน บุขบงกชนึกขอบคุณโชคชะตาที่ไม่บังคับให้เธอต้องนั่งตรงข้ามกับหัตถุท เขานั่งถนัดออกไปทางหัวโต๊ะสองตำแหน่ง ส่วนเธอนั่งอยู่ตรงข้ามกับโอบเกียรติพอดี บุคคลที่นั่งอยู่ข้างเธอเป็นอาจารย์หมอบจากโรงพยาบาลตำรวจซึ่งเธอเคยพบเขาหลายครั้งและทำนยังเป็นผู้อาวุโสกว่า บุขบงกชจึงจำเป็นต้องทักทายและชวนนายแพทย์ท่านนั้นพูดคุยก่อนใน

ระหว่างที่ยังไม่เริ่มการประชุม จนกระทั่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเดินเข้ามาพร้อมกับเลขานุการของเขา โอกาสที่เธอจะได้คิดเรื่องส่วนตัวก็ไม่มีอีกต่อไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)